

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlá a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Štefánií Fajmonovou, advokátkou, se sídlem V Lískách 1065/31, Žďár nad Sázavou, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2008, č. j. 33 Cad 73/2008 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2008, č. j. 33 Cad 73/2008 - 24, kterým krajský soud zastavil podle ustanovení § 47 ve spojení s § 62 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2008, č. X, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatele o starobní důchod s odůvodněním, že stěžovateli byl přiznán od 1. 6. 2005 plný invalidní důchod ve výši 11 136 Kč, zatímco starobní důchod mu byl vypočten ve výši 10 632 Kč, a podle § 58 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, mu tak náleží plný invalidní důchod. Po podání žaloby žalovaná ovšem přiznala stěžovateli od 1. 6. 2005 s přihlédnutím k jeho žalobním námitkám starobní důchod v celkové výši 11 334 Kč, proto krajský soud následně usnesením, které stěžovatel napadá, soudní řízení zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že zastavení řízení pro uspokojení považuje za předčasné, neboť i nové rozhodnutí žalované podle jeho názoru obsahuje nesprávný výpočet. Stěžovatel uvedl, že je přesvědčen, že žalovaná při výpočtu starobního důchodu nepřihlédla ke skutečnosti, že onemocněl nemocí z povolání a že mu z tohoto důvodu byla vyplácena

náhrada za ztrátu na výdělků podle zákoníku práce. Považoval by proto za správné, aby žalovaná při výpočtu starobního důchodu považovala dobu, za niž tuto náhradu pobíral, za dobu zaměstnání v I.AA pracovní kategorii, a aby bylo přihlédnuto k náhradě jako k výdělků rozhodnému pro výpočet důchodu. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel proti zápočtu dob zaměstnání uplatnil poněkud pozměněnou námitku, v níž nenamítal nic proti době zaměstnání, kterou žalovaná uvedla jako dobu zaměstnání v I.A kategorii (22 let, z toho 17 let v I.AA kategorii), ale nesouhlasil s tím, že žalovaná u něj eviduje 10 let zaměstnání ve III. kategorii (o nich se domnívá, že mají být započtena jako léta zaměstnání ve II. kategorii). V doplnění kasační stížnosti stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas s celkovou započtenou dobou zaměstnání (36 let a 234 dnů), neboť má za to, že vzhledem k tomu, že pobíral náhradu za ztrátu na výdělků až do roku 2005, měla mu být započtena jako doba zaměstnání i celá tato doba pobírání „renty“, což by představovalo zvýšení celkové doby zaměstnání až na cca 47 let.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující:

Stěžovatel se proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované bránil žalobou, v níž uvedl, že u Československého uranového průmyslu pracoval od 6. 8. 1958 do 27. 5. 1991. V průběhu zaměstnání stěžovateli vznikla nemoc z povolání a v roce 1982 mu byl přiznán pro tuto nemoc z povolání částečný invalidní důchod. Z důvodu nemoci z povolání ukončil práci pod povrchem jako horník a nadále pracoval na povrchu jako skladník. V roce 1986 mu pak byl přiznán plný invalidní důchod. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel v žalobě namítl, že žalovaná měla při posuzování jeho nároku na starobní důchod postupovat podle usnesení vlády ze dne 17. 12. 1968, č. 465, o opatřeních ke zlepšení zdravotních podmínek a prohloubení hmotného a sociálního zabezpečení pracovníků pracujících v rizikovém prostředí ionizujícího záření v uranovém průmyslu. K provedení tohoto usnesení vydal příslušný ministr opatření, které bylo zveřejněno upozorněním Ministerstva práce a sociálních věcí České socialistické republiky ze dne 9. 1. 1969, č. j. VI/1 - 1134 - 9.1.1969. Podle stěžovatele toto opatření doposud nebylo zrušeno, přičemž z něj podle stěžovatele vyplývá, že žalovaná měla jeho důchodový nárok posuzovat nikoliv podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ale podle předchozích předpisů o sociálním zabezpečení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že stěžovateli žádost o starobní důchod s ohledem na obsah žaloby nově posoudila a provedla srovnávací výpočet výše starobního důchodu za splnění podmínek mimořádného opatření Ministra práce a sociálních věcí České socialistické republiky z roku 1969 (nároky na starobní důchod při odpracování 10 let v dole s rizikem ionizujícího záření) a přepočít výše starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, přičemž dospěla k nové výši starobního důchodu, která převyšuje výši důchodu invalidního. Proto dne 4. 8. 2008 vydala nové rozhodnutí, jímž plně vyhověla požadavkům stěžovatele, a přiznala mu od 1. 6. 2005 (jak žádal) starobní důchod, jehož výše byla stanovena za použití dříve platného zákona o sociálním zabezpečení. Vzhledem k tomu žalovaná navrhl, aby bylo řízení o žalobě zastaveno podle § 62 odst. 4 s. ř. s.

Krajský soud vyjádření žalované spolu s novým rozhodnutím zaslal dne 15. 8. 2008 zástupkyni stěžovatele s výzvou, aby se do 5 dnů vyjádřila, zda je žalobce novým rozhodnutím uspokojen. Tato výzva byla zástupkyni stěžovatele doručena dne 25. 8. 2008. Zástupkyně stěžovatele na tuto výzvu nijak nereagovala. Krajský soud posléze usnesením ze dne 15. 9. 2008 řízení zastavil, neboť dovedl, že žalovaná vyhověla stěžovateli v plném rozsahu a byly splněny i ostatní podmínky § 62 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel na výzvu soudu nesdělil, zda je postupem

žalované uspokojen, či nikoliv. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 22. 9. 2008, kasační stížnost byla podána dne 6. 10. 2008.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s.ř.s.). Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 62 odst. 1 s. ř. s. platí, že dokud soud nerozhodne, může správní orgán vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí. Podle § 62 odst. 2 s. ř. s. předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat a oznámit je soudu i navrhovateli. Podle odst. 3 téhož paragrafu pak platí, že po dojití oznámení správního orgánu vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Konečně pak podle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že nesdělí-li navrhovatel soudu, že je postupem žalovaného uspokojen, může soud i přesto zastavit řízení, jsou-li současně splněny tyto podmínky: 1) navrhovatel byl soudem vyzván, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda byl postupem žalovaného podle § 62 odst. 1 s. ř. s. uspokojen, 2) navrhovatel se k výzvě soudu nevyjádřil, a 3) ze všech okolností případu je zřejmé, že došlo k uspokojení navrhovatele.

První dvě podmínky byly v posuzovaném případě nepochybně splněny - stěžovatel (resp. jeho zástupkyně v řízení o žalobě) byl řádně krajským soudem vyzván, aby se k rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2008 vyjádřil, leč ve stanovené lhůtě ani nikdy později tak neučinil. Za těchto okolností byl krajský soud oprávněn řízení zastavit, pokud bylo lze dospět k závěru, že k uspokojení stěžovatele objektivně došlo.

Objektivní stav uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 odst. 4 s. ř. s. (tj. stav, kdy je slovy zákona „ze všech okolností případu zřejmé, že k uspokojení navrhovatele došlo“) je třeba zjišťovat porovnáním žalobních námitek navrhovatele s obsahem nového rozhodnutí správního orgánu. V posuzovaném případě stěžovatel v žalobě namítl jediné - žalovaná měla podle jeho názoru s přihlédnutím k přechodnému opatření ministra práce a sociálních věcí České socialistické republiky ze dne 9. 1. 1969, č. j. VI/1 - 1134 - 9.1.1969, postupovat nikoliv podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, nýbrž podle předchozích předpisů o sociálním zabezpečení. Implicitně pak z námitek stěžovatele vyplývalo, že žalovaná tímto postupem měla dospět k tomu, že starobní důchod vypočtený podle zmíněných předpisů o sociálním zabezpečení měl být vyšší než dosud pobíraný důchod plný invalidní a že by mu měl být tedy starobní důchod přiznán. Pokud s takto formulovanou žalobní námitkou krajský soud konfrontoval obsah nového rozhodnutí žalované s přihlédnutím k obsahu průvodního dopisu, bylo zřejmé, že žalovaná požadavku stěžovatele, jak byl definován žalobní námitkou, dostala. Žalovaná nově posoudila stěžovatelův nárok za použití přechodného opatření, nově vypočetla srovnávací výpočet podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, tedy podle právního předpisu upravujícího vztahy důchodového zabezpečení před zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a dospěla k závěru, že stěžovatel má nárok na starobní důchod, který je vyšší než dosud pobíraný důchod invalidní. S ohledem na to lze proto souhlasit se závěrem

krajského soudu, že stěžovatel byl, přihlížeje k okolnostem případu, postupem žalované uspokojen.

Pokud v kasační stížnosti stěžovatel namítá vady nového rozhodnutí, nelze přehlédnout, že nemají souvislost s původní žalobní námitkou - jde svou povahou o nové námitky, které se vztahují k částem, resp. skutkovým východiskům nového rozhodnutí, jež nebyla předmětem řízení o rozhodnutí předchozím. V tomto ohledu stěžovateli nic nebránilo nové rozhodnutí žalované, které ve smyslu § 62 odst. 5 s. ř. s. nabylo právní moci až právní mocí usnesení krajského soudu o zastavení řízení, napadnout samostatnou žalobou.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném usnesení nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě toto usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu